

РЕШЕНИЕ

№ 7722

гр. София, 09.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 04.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **1052** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.27, ал.5 от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (ЗПУКИ).

Образувано е по жалба на А. П. П. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ №160/20.12.2012г. на Комисията за предотвратяване и установяване конфликт на интереси.

В жалбата са изложени доводи за недействителност на оспорваното Решение, като постановено в нарушение на процесуалния и материалния закон. Жалбоподателката претендира, че не е била в конфликт на интереси по смисъла на чл.2 ЗПУКИ, тъй като контролът по изпълнението на договора за отдаване под наем на земеделски земи, сключен със свързано с нея лице, се е осъществявал от независима комисия. Твърди, че протоколите, в съставянето на които е участвала като материално отговорно лице, не са пряко свързани с отчитане на изпълнението на договора за наем, а целият осъществяване на контрол по извършване на инвентаризацията, възложена с нейна заповед. Поддържа, че единствената цел на участието ѝ в комисията, извършваща последващ контрол е да бъдат максимално защитени интересите на училището. Счита, че поради липса на частен интерес не е била задължена да подаде декларация по чл.12, т.4 ЗПУКИ и съответно не е извършила нарушение на чл.16. Моли съда да отмени Решение №160/20.12.2012г. и да осъди ответника да ѝ възстанови направените разноски по водене на делото.

Ответникът – КОМИСИЯ ЗА ПРЕДОТВРАТЯВАНЕ И УСТАНОВЯВАНЕ НА

КОНФЛИКТ НА ИНТЕРЕСИ (КПУКИ или Комисията), представлявана от председателя, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител излага доводи за нейната неоснователност и моли съда да я остави без уважение. Подробни съображения за законосъобразност на оспорваното Решение излага в писмени бележки. Не претендира за разноски. Еwentуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателката адвокатско възнаграждение и прави искане съдът да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, на основание чл.78, ал.5 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред КЗЛД е образувано по Сигнал регистриран под №250/2012г. (вх. №01-481/19.07.2012г.). В сигнала са изложени следните твърдения: През 2006г. жалбоподателката П., в качеството ѝ на директор на Основно училище (ОУ) „Х. Б.” в [населено място], [община], е сключила договор за отдаване под наем на земеделска земя – овощна градина, със свързано с нея лице – Н. В. Х.. Договорът е сключен за срок от 9г. и 11м. и годишен наем в размер на 1428 лева. На 13.01.2009г. П. е подала в Регионалния инспекторат по образованието – [населено място] (Р.) Декларация по чл.12, т.2 във вр. с чл.14 ЗПУКИ (заглавиено изменено, ДВ бр.97/2010г.) в която не е посочила, че има сключени договори с еднолични търговци или юридически лица, които биха се оказали облагодетелствани от актовете или действията при изпълнение на правомощията и задълженията ѝ по служба. Впоследствие през 2010г. А. П. е подала нова декларация по чл.12, т.2 ЗПУКИ в която вече е отразила, че е страна по договор за отдаване под наем на земеделска земя, сключен на 21.03.2006г. след проведен търг, спечелен от Н. Х. – неин племенник.

За изясняване на относими факти и обстоятелства и на основание чл.25, ал.1 във вр. с ал.2, т.5 ЗПУКИ началникът на Р. – [населено място] е представил съдържащи се при него документи: Трудов договор №ЛС-29/04.05.2000г. сключен между Инспекторат по образованието на Министерството на образованието и науката и А. П. П.; Споразумение №ЛС-30/07.03.2005г.; Допълнително споразумение №ЛС-1-69/12.09.2007г.; Допълнително споразумение №ЛС-1-09/01.04.2011г.; Длъжностни характеристики за длъжността „Директор на общинско училище”, съответно от 19.11.2002г., 10.04.2003г., 12.01.2004г. и 23.02.2010г.; Декларация по чл.12, т.2 ЗУПКИ вх. №36/13.01.2009г., Декларация по чл.12, т.2 ЗУПКИ вх. №155/07.06.2010г., Договор за отдаване под наем на земеделска земя от 05.08.2001г., Договор за отдаване под наем на земеделска земя от 21.03.2006г. и Решение от 21.06.2010г. на Р. – [населено място].

На 15.11.2012г. е проведено открито заседание в което А. П. е била изслушана от четирима от членовете на КПУКИ и на последната е предоставена възможност да ангажира писмени доказателства за установяване на твърдените от нея факти.

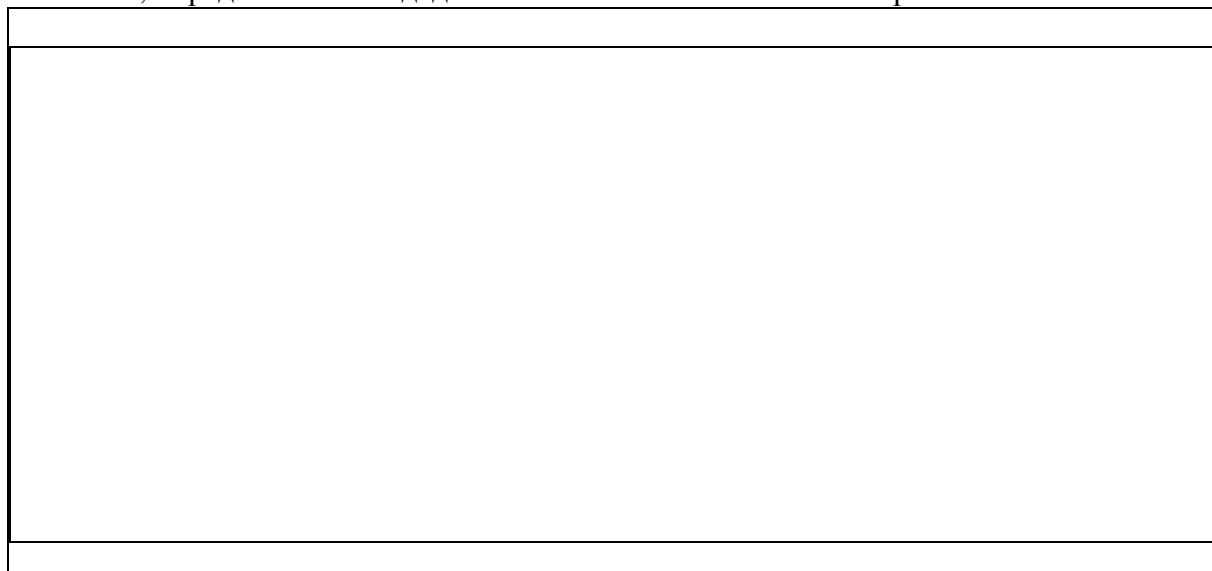
С Писмо вх. №С-250-/21.11.2012г. жалбоподателката е представила: Акт за общинска собственост (АОС) №1/13.05.1997г., Анекси от 09.09.2001г. и от 09.12.2001г. към договор от 05.09.2001г. и Протоколи от 04.05.2012г., 28.05.2011г. и от 01.06.2010г.

С Решение №160/20.12.2012г., на основание чл.27, ал.2 ЗПУКИ, е УСТАНОВЕН КОНФЛИКТ НА ИНТЕРЕСИ по отношение на жалбоподателката П., за това, че в качеството ѝ на лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл.3, т.23 ЗПУКИ – директор на ОУ „Х. Б.”, [населено място], [община], е участвала в приемането на три броя протоколи от 01.06.2010г., 28.05.2011г. и 04.05.2012г. за оглед на собствени на

училището земеделски земи – предмет на договор за наем, в частен интерес на Н. В. Х. – свързано с нея лице, съгласно §1, т.1 от Допълнителните разпоредби на ЗПУКИ, в нарушение на чл.8, изр. 1^{во}, предл. 3^{то} във вр. с чл.35 ЗПУКИ. Със същото Решение е УСТАНОВЕНО, че в нарушение на чл.16, ал.1 във вр. с чл.37 ЗПУКИ, А. П. П. – директор на ОУ „Х. Б.”, [населено място], не е подала декларация по чл.12, т.4 ЗПУКИ във вр. с приемането на три броя протоколи от 01.06.2010г., 28.05.2011г. и 04.05.2012г. за оглед на земеделски земи – собственост на училището.

При така установените факти съдът приема от правна страна следното:
Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е от активно легитимирано лице срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.27, ал.5 ЗПУКИ. Процесното Решение е било връчено на жалбоподателката на 14.01.2013г. с известие за доставяне № ИД PS 1040 01ZR41 Z, поради което и подадената на 28.01.2013г. жалба е в срок.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид наведените от жалбоподателката доводи за недействителност и извърши проверка на оспорвания акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Решение №160/20.12.2012г. е НИЩОЖЕН административен акт, като постановено при допуснати нарушения на процесуалноправните норми, които са толкова съществени, че са довели до липса на волеизявление.

Съгласно приложимата разпоредба на чл.22ж, ал.2, изр. 2^{по} ЗПУКИ Комисията взема решенията си с мнозинство повече от половината от всички членове с явно гласуване. В ал.3 на същата норма е предвидено, че за заседанията на КПУКИ се води стенографски протокол, в който се отразяват разискванията и гласуването на всеки от членовете на комисията.

В настоящия случай е било проведено едно открито заседание с участие на А. П., на което жалбоподателката е била изслушана и ѝ е бил предоставен срок да ангажира и други писмени доказателства. Безспорно е, че на това заседание Комисията не е приела решение по същество по преписка №250/2012г. Не се твърди по делото и не са

ангажирани доказателства, в съответствие с императивната норма на чл.22ж, ал.2 и ал.3 ЗПУКИ да е било проведено заседание в което членовете на Комисията, в качеството ѝ на колективен административен орган, да са обсъдили всички събрани по преписката доказателства (включително представените с Писмо вх. №С-250-/21.11.2012г.) и да са взели решение чрез явно гласуване.

Следователно в процесния случай няма валидно взето решение и формирана воля на компетентния колективен орган, която да бъде обективирана в оспорвания административен акт.

Фактът, че оспорваното „Решение” формално е подписано от трима от членовете на Комисията, които съставляват мнозинство повече от половината от всички членове, не може да санира акта, доколкото изобщо липсва волеизявление на колективния орган.

С оглед констатираната нищожност на оспорвания административен акт съдът не обсъжда изложените доводи по същество за наличие, респективно липса на конфликт на интереси.

Предвид изхода на правния спор и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателката се дължат разноски, в размер на 110 (сто и десет) лева – за държавна такса и за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25 състав,

РЕШИ

ОБЯВЯВА за НИЩОЖНО РЕШЕНИЕ №160/20.12.2012г. на Комисията за предотвратяване и установяване конфликт на интереси.

ОСЪЖДА Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси, представлявана от председателя, с адрес – [населено място], район „Т.”, [улица], ет.5, да заплати на А. П. П., ЕГН [ЕГН], с адрес - [населено място], [улица], [жилищен адрес] сумата от 110 (сто и десет) лева – разноски по адм. дело №1052/2013г.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБългария, с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

Боряна Петкова